

ת"פ 38828/02 - מדינת ישראל נגד עומר מسلمאני, טארק
megahed, muhammad mulsmani

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כבוד השופט רפי כרמל

ת"פ 38828-02-12

המאשימה
מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

נגד
הנאשמים
1. עומר מسلمאני
עו"ד ציון אמיר
עו"ד צ'אצ'קס
2. טארק מגהאד
עו"ד פראחאת
3. محمد מسلمאני
עו"ד פרחאת

阄 דין

1. הנאים הורשו בעבירה חבלה בכונה חמירה, לפי סעיף 329(א)(1) ו-(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1997 (להלן: החוק) ותקיפה בנסיבות חמירות, עבירה לפי סעיף 379 בנסיבות סעיף 382(א) לחוק. נאים 1 ו-3 הורשו, בנוסף, בעבירה החזקת כלב מסוכן בגין החוק, עבירה לפי סעיף 11(ג), יחד עם סעיף 18(ג) לחוק הסדרת פיקוח על כלבים, התשס"ג-2002, בצוירוף תקנה 5 לתקנות להסדרת הפיקוח על כלבים (יבוא והחזקת כלבים על כלבים מסוימים), תשס"ה-2004. בקצרה, מדובר באירוע שהחל כתגרה מילולית בין נאים 1 לבין שני המתלוונים. הנאם 1 והמתלוונים עבדו בפרויקט מסוים (המתלוונים בצעו עבודות חשמל והנאשם בצע עבודות גבס). בעקבות אותה תגרה מילולית ולאחר מכן שהנאם 1 שנעלב בדברי המתלוונים, הוא עזב את המקום. לאחר פרק זמן קצר, במלחכו חברו אליו אחיו (נאם 3) וחברו של אחיו (נאם 2), כאשר השניים (נאאים 2 ו-3) באו עם כלב פיטבול השיר לנאים 3, הגיעו הנאים לאולם בו עבדו המתלוונים (ביחד עם אחרים). נאם 1, שאחז בכלב, הורה לכלב לתקוף אחד המתלוונים. הכלב נעץ לסתותיו ברגלו של המתлонן לשער דקות ארוכות, ושני הנאים האחרים תקפו את המתלוון الآخر.

2. ב"כ המאשימה טען, בין היתר, כי הערכים המוגנים שנפגעו נוגעים בשלמות הגוף וזכותו של אדם לשלוות גופו, והדגיש כי מדובר באירוע חמור, חלק מגיל אלימות, יש להעביר מסר חד וברור ולתת משקל בכורה לאינטנס הציורי

עמוד 1

ולעקרונות הגמול והתרעה, כנגד דחית הנسبות האישיות של הנאים. ב"כ המאשימה הפנה לעדות המתלוננים, למסמכים הרפואיים ולתמונה לעניין הנזק שנגרם למתלוננים. לעניין מדיניות הענישה, הפנה ב"כ המאשימה לפס"ד בעניין שומסקי (שנזכר בהכרעת הדין) עוסקת בנסיבות דומות, לפיו מי שוחרר לבסוף מסוג פיטבול, מודיע להשלכות וلتוצאות האפשרות של כוחו הרשמי. עוד טען ב"כ המאשימה כי לנאים 1 עדמו מספר נקודות יצאה בהן יכול היה לעצור את השטשלות העניינים. יכול היה לסייע את המריבה לאחר הויכוח המקורי ויכול היה לעצור את כניסה יתר הנאים לאחר מכן עם הכלב, אולם הוא בחר שלא לעשות כן. באשר לנסיבות הקשורות ביצוע העבירה, טען כי התקיים תכנון מוקדם של התקיפה, שכן עובדה היא שנאים 2 ו- 3 ידעו את מי לתקוף ונגרם נזק פיזי למתلون 2 שאושפץ בבית החולים למספר ימים ונתפירה רגלו.

לעניין מתחם הענישה, טען ב"כ המאשימה כי המתחם הרاوي הנו בין 4 ל- 7 שנים מאסר, בנוגע עם נאים 1, שהחובתו עבר פלילי הוביל הרשות קודמות לעבירות רכוש, אלימות וסמים, בגין ריצה מסרים בתסוקיר שב unin צוין כי עבר תהליך שיקומי שהצליח, אך ההצלחה מתיחסת לגמילה מסוימת, ולא בנוגע לאלימות. כמו כן, נאים זה לאלקח אחריות למשוערו. טען כי אין בנסיבות חיו נתון מיוחד המצדיק הקלה בעונשו, ויש למקומו ברף הבינוני-גבוה של מתחם הענישה. באשר לנאים 2, צוין כי נאים זה נעדר עבר פלילי. בתסוקיר שירות המבחן פורט כי קיבל אחריות חלקית למשוערו. מצב משפחתו אינו קל, אך ב"כ המאשימה טען כי אלו השלכות משפחתיות של כל אדם הנדון למאסר, ויש לתת את הבכורה לאינטרס הציבורי. כמו כן, יש להביא בחשבון כי אמן נאים 2 לא שיסה הכלב בעצמו, אך השתתף באלימות, והמעשה סיע לאירועו כלל. לפיכך, יש למקומו בחלוקת התחתון של מתחם הענישה. באשר לנאים 3, לחובתו עבר פלילי, הוביל הרשות לעבירות רכוש וסמים. הוא מנהל כו"ם אורח חיים נורמטיבי, אולם הכלב שיר לו והוא אפשר לנאים 1 לעשות שימוש בכלב, נאים 3 הביע הסכמתו לשימוש זהה, ولكن יש למקומו במרכז מתחם הענישה. בנוסף, טען ב"כ המאשימה כי יש לגזר על הנאים מאסרים על תנאי, קנס ופיצוי.

3. מטעם נאים 1 העידה הגב' יסמן באשר, עובדת סוציאלית עיריית ירושלים אשר טיפולה בנאים החל משנת 2009 בוגדר הcntת תכנית טיפולית לגמilia מסמים לתקופה שללאחר שחרورو מאסר. הקשר נמשך עד שנת 2012, והנאים חידש הקשר בעקבות אוירוי תיק זה. לדבריה, הנאים הקפיד בכל העת להימנע משימוש בסמים ועבד במקום מסודר מאז ועד לאירועי תיק זה, תוך שגילה אחריות רבה. הנאים שמר עמה על קשר גם בתקופה الأخيرة, ועל אף קשייו, עדין שומר על ניקיון מסוימים. התרשמותה היא שהנאים לוחם בכל העת על מנת לשמור על דרך חיובית. העודה אף הייתה בקשר עם שירות המבחן לקרהת הcntת התסוקיר. לדעתה, עונש מאסר ישפיע לרעה על משפחתו של הנאים. להבנהה, על אף עמדת שירות המבחן, הנאים הנו אדם ש"עובד על עצמו" ומגלה רצון לשנות. דברים חיוביים ברוח זו אף באו במסמך שהגישה הגב' באשר.

4. סגورو של נאים 1 טען כי אין מקום לקבל עדמת המאשימה לעונש מאסר חמוץ. טען כי מדובר בגישה בלתי מידית, זאת גם על רקע נסיבותו האישיות של נאים 1, כפי שהעידה העידה הגב' יסמן באשר. כתוב האישום הוגש בפברואר 2012, ואין להתעלם מחלוף הזמן ויש לך חשיבות לעניין העונש. הנאים לא הסתבר מזמן והגיע לכל הדיונים. לעניין נטיית האחריות, הנאים מקבל אחריות על מעשיו במובן זה שהביע צער על מעשיו והוא ולא יכול לתוצאה שהתרחשה בסופו של דבר. לגבי נסיבות ביצוע העבירה - באה הפניה לאמור בהכרעת הדין באשר לאירועי הויכוח המילולי ולכך שהמתלוננים התנהגו באופן התנהגות פרובוקטיבי. הנאים לא פעל מתוך קור רוח וזרען, אלא מדובר באירוע מתגלל שהתרפתח באופן לא מתוכנן. אף שמדובר בזיכוח, הנאים נעלב מאוד, הרגיש מושפל, ועל כן עזב את

המקום ואף ביקש לעזוב את העבודה. נטען כי כמובן שרקע זה לא מצדיק את המשך כפי שהתפתח, אולם יש להבין את המעשים על רקע זה, ומאחר שלא נקבע שהנאשם הזיק את אחיו עם הכלב לצורך תקיפה, יש להניח זאת לטובת הנאשם שנשחף באירוע מתגלל. הנאים אף התעשו וביקשו לבטל נעלית לסתות הכלב על רגלו של המתлон. בנסיבות כאלה של אירוע כה קצר על הרקע כאמור, אין להענישו כדי שתכנן, התכוון וביצע המעשה. כמו כן, תעודת השחרור מבית החולים של המתلون מוגלה פגיעה, אולם לא חמורה מדי, לא נותרה נכות או מגבלה.

באשר לשיקום הנאשם ותוצאות שליחתו למאסר, הזכיר כי הענישה הנה אינדיבידואלית. אמןם לנאשם הרשות קודמות, אולם הן ישנות. הנאשם הנו בן 31 והוא עבר תהליכי שיקום ארוך ומצולח. לנאים שני ילדים, והוא אף תומך במשפחה המורחת. העודה יסמי באשר התייחסה ארוכות לשיקומו של הנאשם, שיקום שאינו קשור דווקא לתיק זה ולצורך תיק זה. הנאשם בิกש, משך תקופה ארוכה, לחת גורלו בידו, שיקום עצמו ונגמר מסמים. אם אכן מדובר בשיקום אמיתי, יש להימנע מעונש מאסר של ממש. הסגנון הגיש פסיקה לעניין הענישה התומכת בעמדה זו, מקום שמדובר בתהליכי שיקום ארוך ומצולח, ובמקרים מתאימים השיקום אמור לגבור על יתר השיקולים.

עוד נטען, באשר למסקירות השירות המבחן שיוזכר להלן, כי יש ליתן משקל לעדותה של הגב' באשר הנמצאת בקשר עם הנאשם שנים רבות. קשה למצאו בסיס לאמור בתסקיר בדבר הסכנה שהנאשם יחוור על מעשי. עמדת השירות המבחן, הנובעת גם מכך שהנאשם לא מקבל אחריות, הנה מוטעית, שכן הנאשם ניהל משפטו בעיקר בתחום הכוונה זכותו הייתה לעשות כן, ואין מדובר למי שניהל משפט באמצעות טיעוני בדים.

5. **נאשם 1** הצטער על מעשיו וביקש מבית המשפט נאשם לאפשר לו להתקדם בחיו ולהתחשב במצבו ובמשפחה.

6. מטעם נאשם 2 העיד מוג'אה מרואן, אביו. האב העיד כי נאשם 2 נהג לעזר ולתמוך במשפחה כולה. בשלוש השנים האחרונות הוא אינו עובד לאור חוסר מוכנות להעסיקו בגלל התקם המתנהל נגדו, וכתוכאה מכך מצבה הכלכלי של המשפחה התדרדר. כמו כן, נאשם 2 סייע לא רק מבחינה כלכלית אלא גם לאם החולה. האב העיד כי המשפחה שומרת חוק ומנהלת אורח חיים שקט. כו�ם למשפחה חובות קבועים עקב מצבו של נאשם 2, והנטול כולו נופל על האב. בנסיבות אלה, מעצר הבית הוא עונש בפני עצמו. עוד העיד כי הנאשם תיפקד מאז ומתמיד באורח נורמטיבי, ונקלע למצב זה עקב רצונו לעזר לחברו, מה שהתרברר לאחר מבחן כתעות.

7. אמרו של הנאשם 2, מיסון מוג'אהד, פירטה בעדותה את מצבה הבריאותי. היא עברה ניתוח לב ולאחר מכן חלהה בסרטן ונאלצה לעזוב ניתוח נוסף עקב כך. יש לזוג שישה ילדים, הבית הבכורה Nähe - בעלת פיגור שכלי. הנאשם הנו הבן השני, נהג לעבוד ולעזרה המשפחה, המצב הכלכלי היה טוב וכיום המצב הכלכלי גרוע. האם העידה עוד כי גם כו�ם היא חוליה ואין מי שיעזר המשפחה, פרט לאב. לדבריה, אם הנאשם ישלח למאסר, יהרס הבית, שכן הנאשם עומד התווים.

(בנוסף, הוגשו מסמכים לעניין המצב הכלכלי של המשפחה, תלוש שכר של האב, דפי חשבון בנק ומסמכים רפואיים).

8. סגورو של נאשム 2 טען כי המתחם שנקבע באופן גורף לגבי כל הנאים אין יכול לחול, שכן יש לקבוע מתחם לכל נאים בנפרד, לאור העיקרונות המנחה, לפי תיקון 113 לחוק העונשין, המחייב קביעה הולמת בין מעשה העבירה לעונש, כל אחד על פי חלקו ועל פי מידת אשמתו. לפיכך, יש להתייחס לנסיבות. נאשム 2 ביצוע העבירה ללא תכונן, ללא שימוש בנשק ומבלוי שנגרם נזק בעל משמעות למתלוון. המתחם הרاوي בוגר לנאשム 2 הנו 6 חודשים מאסר ועוד שנת מאסר אחת, ואלמנט השיקום מאפשר אף לסתות לקולה מהמתחם נוכח הנסיבות האישיות של הנאים ונסיבות ביצוע העבירה, המצדיקות סטייה כזו. מדובר בתכון ספונטני. לא הוכח שנאים 2 ו- 3 הגיעו בעקבות הזמנת נאשム 1 לצורך תקיפה. מדובר באירוע מתגלגלו בו נאשム 1 היה המוביל והויזום. הסגورو הפנה גם לעניין גילו הצעיר של נאשム 2, ולתקיר שנערך בעניינו, בו פורט כי נאשム 2 גירר אחר אנשים ופועל באופן יلدוטי ונגרעה ממנו האפשרות להבין חומרת המעשה. עוד נטען כי לא הייתה לו שליטה על הכלב שאינו שלו בנסיבות בהן הוא לא אחז בכלב.

לפיכך, לעניין מתחם העונישה, בהתחשב בנסיבות נאשム 2, נטען כי הנאים נמצא ברף התחתון לעונש התואם להמלצת שירות המבחן, ואי אפשר לטעון למתחם עונישה זהה לנאים 2 ולנאשム 1. אך יש לצרף את נסיבותו האישיות של הנאים: גילו הצעיר, מאסר בפועל יגעה בנאים, במשפחותם ובטיסוי השיקום, וכן שהנאים שהה במעצר בית ארון, ואף שהתאפשר לו לצאת לעבוד - לא נמצא לו מעסיק. כמפורט בתיקו הנאים, נאשム 2 הביע חרטה ומאז לא הסתבר בפליליים, ואף מבקש להתחן בסיום ההליכים. יש להביא בחשבון גם את העובדה שלא נחררו עדים נוספים, לנאים אין הרשות וניתן לסתות לקולה מהאמור בתיקו, עובדה המקבלת חיזוק מהאמור בתיקו. מאסר בפועל מונע שיקום ואף גורם להודדרות, ועל-כן יש לגזר על הנאים עונש מאסר בעבודות שירות. הסגورو הגיש פסיקה התומכת בטיעוני.

9. נאשム 2 בקש מבית המשפט להתחשב במצבו. לדבריו, חייו נחרסו, ואין באפשרותו לעזור בפרנסת המשפחה ומצב המשפחה גרווע. הנאים בקש הזדמנות נוספת והוסיף כי הוא מתעד להינשא בקרוב.

10. סגورو של נאשム 3 טען כי נוכח המקרה המשותף הרחב הקיים בין נאים 2 ו- 3, הכול, בין היתר, את נסיבות הביצוע וסיבת ההגעה למקום, לרבות האמור בהכרעת הדין, יש לקבל חוות דעת הממונה על עבודות שירות בוגר לנאים ולגזר עונש בהתאם. אמןם נאשム 3 הוא הבעלים של הכלב, אולם אין לכך משמעות שכן בשלב ההגעה למקום, הוא לא החזיק הכלב. השותפות החלה לאחר ההגעה לאתר. כמו כן, לנאים 3 היה חלק הארי בשחרור נעילת לסתו של הכלב מרגלו של המתלוון. סגورو של הנאים חולק על מתחם העונישה שהוצע על ידי המאשמה והצטרך למתחם שהוצע ע"י סגورو של נאשム 2. לטענותו, מדובר במקרה קלאסי בו יש לקבוע מתחמים נפרדים לנאים. הרשותה הנה "משפטית" אך קיימת אבחנה בעבודות ולכן ניתן לבצע הפרדה במתחמים. במקרה, במקרה זה, נסיבות ומטרת ההגעה לאתר הוצאה אוכל לנאים 1, כפי שנקבע בהכרעת הדין.

הסגورو הדגיש כי בעניינו של נאים 3 יש ליתן משקל מיוחד לאינטראס השיקום. לטעنته מדובר למי שכבר עמד בנסיבות מסוימות ולא ביצע עבירות לאורך שנים, לאחר שכבר היה בנסיבות חזץ ביתים. לפיכך, אין מדובר בפוטנציאל שיקומי גרידא ויש לעודדו להמשיך בדרך זו. מצבו עדיף מאשר נורמטיבי שכלל. כמו כן, גם בזמן שהחל מזמן האירוע, נאים 3 לא הסתבר והקפיד לשמור על תנאי השחרור. בתיקו אף מצוין, מפי מעבידו, כי הוא אחראי על קבוצת העובדים. לפיכך, כך טוען, מדובר שיקום אמיתי. אך יש להוסיף את פן השיקום המשפחתית כמפורט בתיקו ואת העובדה שהוא עומד להינשא עם תום ההליכים. לפיכך, בקש הסגورو להטיל עונש שאיןנו כולל מאסר בפועל ממש אלא בעבודות שירות, כפי שעולה גם מהמלצת שירות המבחן, לתקופה קצרה. לעניין הפסיכו, נטען כי לא הוכח היקף הנזק,

אך מספקת האמפטיה למתלונים - אין התנגדות לפיזיו.

11. נאשם 3 ביקש סליחה על כך שהכלב שלו גרם לנזק, וביקש התחשבות בכך שחרף ממאציו לשקם את חייו, והעובדה שהצליח בכך, חייו נפגעו בגל האירוע דן. נאשם 3 הביע צער על שם האירוע, וציין כי הוא המפרנס היחיד.

תקייר שירות המבחן

12. בתסוקיר שירות המבחן שנערך בעניינו של נאשם 1 פורט כי נאשם 1 נינו בן 31, נשוי ואב לשני ילדים בגיל חמיש ושלוש. משפחתו מתגוררת בדירה שכורה יחד עם הוריו אחיו. נאשם 1 הנינו הבן הבכור במשפחה בה האב אינו מסוגל לעבוד והוא מסייע בפרנסת המשפחה. נאשם 1 עבד באתר בניית עד למעצרו בתיק זה. לנאשם 1 עבר פלילי הכלול שש הרשות קודמות בגין ביצוע עבירות של סיכון חי אדם בנטייה תחבורתית בזריקת אבניים, אחזקת סיכון, עבירות אלימות, עבירות סמיים, הסעת/Shוהים בלתי חוקיים, גניבת רכב והפרעה לשוטר בעת מלאי תפקידו, עבירות רכוש וגניבת רכב, כאשר הרשותו האחרון הנה מישנת 2008, ובгинון ריצה תקופות מסר ממושכות. מהتسוקיר עולה כי נאשם 1 עבר תהליך גמילה מסמים בעת שריצה מסר בפועל והוא נקי מסמים מזה כמה שנים. כמו כן, השתתף בקבוצת טיפולית לאסירים משוחררים במשך שנה. נאשם 1 לא לzech אחראיות על מעשיו, ושירות המבחן התרשם כי הוא בעל דפוסי התנהגות ערירניים ואלימים והמליץ על עונש של מסר בפועל.

13. בתסוקיר שירות המבחן שנערך בעניינו של נאשם 2 נינו בן 24, רווק, טרם מעצרו עבד כמכונאי במוסך ובחברת השכרת רכב, ובמהלך מעצר הבית הותר לו לעבוד באופן חלקי במוסך השיר לדודו. נאשם 2 הנינו בן למשפחה המונה שישה ילדים, והוא הבן הצעיר הבכור, אחותו הגדולה סובלת מפיגור שכלי ואמו חולה. נאשם 2 נהג לעזור לאביו בפרנסת משפחתו. נאשם 2 קיבל אחראיות חלקית למשvio הbijع חרטה על מעשיו וביקש לשקם את חייו ולהינsha. שירות המבחן התרשם כי איןו בעל דפוסי התנהגות ערירניים מגובשים והמליץ על השתת עונש מסר שירות בעבודות שירות ועונש מסר על תנאי שימושותי.

14. בתסוקיר שירות המבחן שנערך בעניינו של נאשם 3 פורט כי נאשם 3 נינו בן 28, רווק, עובד בעבודות בנייה ואיטום ומTEGROR בבית הורי, הסובל מבעיות בריאותיות, ואביו אינו עובד, כפי שפורט גם בתסוקיר שנערך בעניינו של נאשם 1, אחיו. לנאשם 3 עבר פלילי, הכלול עבירות של שוד מזון ותקיפה שביצע בגיל 16, בגין נידון לעונן נעל לתקופה ממושכת. שנה לאחר מכן, ביצע עבירה נוספת של גניבה ופריצה ונידון להמשך שהות במעון. בשנת 2006 הורשע בעבירה של החזקת סמיים. נאשם 3 הודה בשימוש מזדמן בחישיש, אותו הפסיק, לטענותו, ארבעה חודשים לפני מעצרו. נאשם 3 הודה ביצוע העבירה, אך שלל תכנון פלילי וכוונה תחיליה לפגוע במתלונים, והbijع צער על הנזק שנגרם להם. שירות המבחן התרשם כי בשנים האחרונות נאשם 3 משקיע מאצים לשקם את חייו ולנהל אורח חיים תקין, הכלול יציבות בעבודה, והמליץ על עונש של מסר בעבודות שירות לתקופה קצרה, כענישה מוחשית, וכן עונש מותנה כגורם מרתיע לעתיד.

15. חוק העונשין (תיקון 113) קבע את עקרון הילימה שמשמעותו אימוץ עקרון הגמול כעיקרון מנחה. יש לבדוק העבירה וכל העולה ממנה ולאחר מכן מכון הנسبות האישיות. בחינת העבירה ונסיבותיה מביאה לקביעת מתחם ענישה

לאחר מכן יש לבחון הנسبות האישיות. דהיינו, העבירה מכתיבת המתחם ושלוב הנسبות האישיות במתחם מכתיבים את גזר הדין.

נקבע כי התקון לחוק יצר מנגנון תלת שלבי לגזירת העונש. **בשלב הראשון**, יש לבדוק האם הנאשם הורשע בכמה עבירות, והאם אלו מהוות אירוע אחד או כמה אירועים נפרדים. כאשר מדובר בכמה אירועים, יש לקבוע עונש הולם לכל אירוע בנפרד ולבסוף ניתן לגזר עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים. **בשלב השני**, יש לקבוע את מתחם העונשה הראי כעולה מסעיף 40 ג'(א) לחוק העונשין. ביצירת המתחם מספר שיקולים: "האחד", העරר החברתי שנפגע מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בו. **השני**, מדיניות העונשה הנהוגת. **השלישי**, נסיבות הקשורות ביצוע העבירה כמפורט בסעיף 40ט' והם: תכנון, חלקו של הנאשם, הנזק הצפוי זהה שנגרם, הסיבות לביצוע העבירה, הבנת הנאשם יכולת להימנע מעבירה, מצוקתו הנפשית, קרבה לסייע אחריות פלילית, מידת האכזריות כלפי נפגע העבירה, ניצול כוח ומעם. **בשלב השלישי**, יש לגזר את העונש המתאים לנ羞ם בתוך המתחם ולהתחשב במסיבות שאין קשורות ביצוע העבירה: הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות שיקולי גיל; פגעה במשפחה; הנזקים שנגרמו לנ羞ם מביצוע העבירה וההרשותה; מידת האחריות של הנאשם למעשה; שיקומו או ניסיונות שיקום; מאਮצי הנאשם לתקן תוכאות העבירה ופיצוי על הנזק שנגרם בעיטה; שיטוף פעולה עם רשות אכיפת החוק; התנהגות חיובית של הנאשם ותרומתו לחברה; נסיבות חיים קשות של הנאשם; התנהגות רשות אכיפת החוק; חלוף הזמן מביצוע העבירה; עברו הפלילי של הנאשם או העדר עבר.

ניתן לסתות מהמתחם כאשר מתקיים אחד משני חריגים: האחד לפחות לאם הנאשם משתקם או קיים סיכון של ממש שישתקם (סעיף 40ד'); והשני לחומרה, אם יש חשש ממש שהנאשם ישוב ויבצע עבירות וכי החומרה בעונשו והרחקתו מהציבור נדרשות להגן על שלום הציבור (סעיף 40ה').

על-פי התקון לחוק וכן פירשה גם הפסיקה, קיימת חובת הנמקה באربע תחנות: קביעת מתחם העונש ההולם; גזירת העונש המתאים; חריגה מהמתחם וجازרת הדין כאשר מדובר בכמה אירועים.

דיל

16. כפי שנקבע בהכרעת הדיון, שלושת הנאים הגיעו לאולם בו היו מצוים המתלונים בו-זמןית וביחד עם הכלב, בו אחז נ羞ם 1, תוך שפיו של הכלב אינו נתון בזמן. השלושה שעוטו כגוף אחד לאולם, שאז נ羞ם 1 הזניק את הכלב לעבר מתлонן 2 ונשאימים 2 ו- 3 תקפו באורך מיידי את מתلونן 1. הנאים נטו חילק באירוע תקיפת המתלוונים באופן יומי. הובילו כי העובדה שנאהמים 2 ו- 3 ידעו את מי לתקוף מבין העובדים האחרים שהיו באותו מקום, אך מלמדת על תכנון מוקדם, גם אם מדובר בקשר ישיר באורך ספונטני בסמור לאירוע. נ羞ם 1 הדקיק בזעמו את נשאים 2 ו- 3, ועל כן אלה לא הסתפקו במשימת הבאת האוכל לנ羞ם 1 וחזרה על עקבותיהם עוד לפני נכנסו לשטח הבניין ולחניה, אלא נסעו עם נ羞ם 1 לקומה השלישי שבחניון, והשלושה רצו יחד פנימה כגוף אחד. נשאים 2 ו- 3 אפשרו במעשייהם לנ羞ם 1 לשוט את הכלב, הן בכך שבאו עמו וכחו באותה מידה, והן בכך שתקפו את המתلونן 1, ואילו מעשיו של נ羞ם 1, שיסו הכלב במתلونן 2, אפשר לנשאים 2 ו- 3 לתקוף את מתلونן 1. באשר לעבירות החזקת כלב מסוכן בוגד לחוק, הובילו כי נ羞ם 1 אחז בכלב ללא זעם מחוץ לחצרם, בוגד לחוק. באשר לנ羞ם 3, הובילו כי הגם שלא אחז בכלב בפועל מרגע היציאה מהרכבת, הוא בעליו של הכלב והוא אחראי מכח בעליותו זו על התנהלות הכלב.

17. במקורה שלפנינו מדובר באירוע כולל אחד. הנאים פעלו כקבוצה, כל אחד על פי חלקו ותפקידו. הנאשם 1 כ"בעל העניין" בסכום, יזם את האירוע והוביל את יתר הנאים. אולם, משאלת הפעלה, פעלו כגוף אחד ועל כן הורשו באותו אירוע (למעט עניין החזקת הכלב). המתחם אותו יש לקבוע בגין כלל העברות בהן הורשו הנאים אמר להיות אותו מתחם. לאור הדומיננטיות שגילה הנאשם 1 לעומת ה"היגרות" של יתר הנאים, יקבע מקום נפרד לנאים 1 ולנאים 2 ו- 3 בגדר המתחם.

באי כוח הנאים הפנו לפסיקה במקרים לא מועטם, בהם, אף מקום שהנאים הורשו בעברות אלימות חמורות, לרבות בגין אלה בהן הורשו הנאים כאן, ובנסיבות חמורות, הוטלו על מבצעיהם עונשים קלים יחסית ממשום טעמי שיקום. העבירה שלפי סעיף 329 (א) מעמידה לצדיה עונש חמור - עד עשרים שנות מאסר. לעומת זאת, קיימת הרשעה גם בסעיפים 379 וניסיונות סעיף 382 (א) לחוק (ואהצת הכלב). בחינת הפסיקה, בעיקר באשר להרשותה שבעבירה לפי סעיף 329 (א) מעלה מוגן רחוב מאד של עונשה, החל, למעשה, מטווח 'אפס' - מאסר בעבודות שירות. מכאן, שככל אירוע נבחן על פי ובהתאם לניסיונו ולמיוחות מחולליו.

הסיכום הכלול מולייך, לעומת זאת, למתחם שבין שמוña חדשני מאסר בפועל ועד חמיש שנות מאסר בפועל. לעומת זאת 2, שלא הורשע בעבירות החזקת הכלב, הרף העליון יהיה נמוך, כמעט. נושא שיקומם של הנאים ובעיקר נאים 1 ו- 3 ימודד להם במיקום בהתאם למתחם אך לא בסטייה ממנה, כאמור הדומיננטיות של הנאשם 1 תציב אותו ברף שונה משל נאים 2 ו- 3.

18. לעומת זאת, הנאשם 1 הגיע לבוקרו של יום, למקום עבודתו לשם עבודתו והוא אף החל בעבודתו. הויכוח פרץ בין ולבין המתлонנים, פרץ ממשום שככל מהם חרד לעבודות המבוצעות על ידו. הנאשם 1 וכן נאים 2 ו- 3 לא תכננו מראש את אירוע ובראשיתו של אותו יום לא צפו כי ייקחו חלק באירוע זה. ועוד, כאמור, לא נשללה האפשרות שהנאים 2 ו- 3 הגיעו למקום האירוע על מנת להביא אוכל לנאים 1 ולא למטרה אחרת, והכלב הגיע עמהם באופן אקראי. עד כאן נסיבות הזכות. מנגד, נאים 2 ו- 3 עלו עם הנאשם 1 מספר קומות בחניון על מנת להגיע לקומת בה בוצעו המתلونנים את עבודתם למטרת התקיפה. הנאשם 1 ביקש נקמה על תלבוננו ונאים 2 ו- 3 שתו עמו פעולה. הדרך שנבחרה - שיטו הכלב למי מהמתلونנים ותקיפת האخر, וכך היה. אף שמדובר בפרק זמן קצר מהפגש שבין נאים 1 לשניים האחרים, עדין מדובר בהתקפה, זמן מספיק לשם ציון הרוחות וכך לא נעשה. המתلون, שהכלב עט על רגלו ולסתותיו נגעלו עליו לפרק זמן לא קצר, נפגע קשה לא קלה כלל כפי שעולה מהמסמכים הרפואיים. אלה נסיבות לחיבת המתיחשות לתוכנן שקדם לביצוע העבירה, לנקח הצpoi, ליכולת הנאים להבין את מעשיהם ואת הפסול בו ויכולתם להימנע ממנו.

19. שכלל האמור לעיל ולאחר שהבאתי השיקולים לקובלה בחשבון, מולייך לתוצאה הבאה:

א. על הנאשם 1 אני גוזר 18 חודשים מאסר בפועל בגין ימי מעצרו.

ב. על הנאשם 2 אני גוזר 12 חודשים מאסר בפועל בגין ימי מעצרו.

ג. על נאשם 3 נגזרים 14 חודשים מאסר בפועל בגין ימי מעצרו.

ד. על כל אחד מהנאשמים מוטל מאסר על תנאי לתקופת 8 חודשים, והתנאי הוא שהנאשמים לא עברו עבירה מסווג פשע בתחום שלוש שנים מיום שחרורם ממשרר.

ה. כל אחד מהנאשמים ישלם למילון 2 פיצוי בסך 10,000 ₪.

זכות ערעור לבית משפט העליון בתחום 45 יום מהיום.

ניתן היום, ו"א כסל"ו תשע"ה, 30 דצמבר 2014, במעמד ב"כ המאשימה, ב"כ הנאשמים והנאשמים בעצמם.

רפוי כרמל, שופט